

[Alfred Jensen.]

den krig; da erkendte blandt andre det ærede medlems partis tidligere formand, at han havde taget fejl i bedømmelsen af Sovjetunionen, og et andet tidligere medlem af folketinget, Christmas Møller, gjorde opmærksom på, at han havde taget fejl, og kaldte det fortjenstfuldt, at man fik det reelle, sandfærdige billede frem af, hvad Sovjetunionen betød i verdenspolitikken.

Det er nogle af de problemer, vi står over for; jeg har omtalt dem før. Når det ærede medlem endelig vil begynde at rode problemer af denne art frem og tale om Sovjetunionen, var det så ikke mere rimeligt, om han havde beskæftiget sig med det spørgsmål, jeg har rejst, nemlig om man vil drage omsorg for, at den handelsaftale, statsministeren fik i stand, da han i februar—marts var i Sovjetunionen, bliver efterlevet? Jeg omtalte, at de mængder af træ og olie, der har været tale om, ikke er blevet købt. Ingen har villet tegne sig derfor, og vi kan godt se i øjnene, at her står vi over for monopoler, der ikke er interesseret i at få denne handel i stand, som vil være til gensidig fordel for Danmark og Sovjetunionen, for freden og for beskæftigelsen her i landet. Hvad vil det ærede medlem gøre for at sætte f. eks. olieselskaberne på plads? Skal de have lov til at optræde, som de gjorde i foråret, sætte samfundet kniven for struben og gennemtvinge forbud mod oliearbejdernes strejke? Skal de have lov til at sabotere en handelsaftale, der er indgået, eller hvad vil det ærede medlem gøre heroverfor? Det var dog mere rimeligt, når vi diskuterer rigets stilling og programmet for den kommende vinters lovgivningsvirksomhed, at tage disse problemer op, men det ærede medlem gik behændigt udenom, al den stund han ikke ønsker at diskutere, hvad der kan gavne vort land, men udelukkende vil diskutere på en sådan måde, at han og hans parti måske kan komme til at stå bedre i den offentlige debat. Jeg tror, det ærede medlem tager fejl. Her drejer det sig ikke om spillægteri, men om saglige spørgsmål; det drejer sig om at få problemerne belyst, så vi ser, hvad der kan gøres for at gavne landet og sikre fuld beskæftigelse og trykthed for det danske folk.

Jeg må med sorg bekende, at jeg ikke af de bemærkninger, ministrene har fremsat,

kan se, at der vil ske nogen afvigelse fra det program, der er ridset op i statsministerens tale. Jeg havde dog håbet, at man ville gå ind på problemet skattelettelse, ikke mindst da alle ved, at skatteyderne vil få en større skattebyrde næste år uden egentlig at have fået større skatteevne. Alt, hvad vi fik at vide, var, at regeringen var glad for, at ingen inden for den ansvarsbevidste opposition havde krævet skattelettelse. Heri ligger vel, at regeringen heller ikke overvejer et sådant skridt, og det bedrøver mig meget, eftersom det er et af befolkningens store ønsker at få skattelovgivningen ændret, så enhver bliver i stand til at klare dagen og vejen. Ingen i denne sal er uvidende om, at skatteproblemet er en af de største vanskeligheder, den arbejdende befolkning i by og på land står over for, først og fremmest naturligvis lønarbejderne. Netop derfor er det urimeligt, at regeringen ikke kan indse, at der må foretages ændringer af anden art end den bebudede lettelse i beskatningen af unge, som bor hjemme og kun har små indtægter.

Statsministeren talte om tjenestetiden og mente, at man her måtte holde sig til sagkundskabens mening. Jeg ved ikke, hvor mange meninger der er inden for sagkundskaben, men i al den tid, vi har diskuteret tjenestetidens længde, har der været sagkyndige, der hævdede, at den lange tjenestetid var urimelig. Bevares, der er også nogle, der har haft en anden opfattelse, nemlig at bare tjenestetiden blev så lang som muligt, ville alt stå vel til. Men der har i sagkundskabens rækker været delte meninger derom, og der er ingen tvivl om, at det store flertal har den opfattelse, at man egentlig godt kan forsvare at sætte tjenestetiden ned til de så meget omtalte 12 måneder. Nu siger statsministeren, at man må overlade det til officererne at afgøre, hvor lang tjenestetiden skal være, da man må tage saglige hensyn. Jeg forstår ikke den tale. Der har dog været en tid, og den er ikke så fjern, da socialdemokratiets formand tog afstand fra den NATO-politik, som var generalernes, officerernes. Det var i 1953, at man advarede imod, at officerer og generaler skulle bestemme, hvilken politik der skulle føres.

Er vi ikke kommet dertil, både i forsvarsudvalget og udenfor, at det ikke længere er de sagkyndige, der skal afgøre tingene, men